

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Elogia Patriarcharum, Et Christi Jesu Dei Hominis.
Emanuelis Thesavri Patritii Taurinens. Et Aloysii Jvglaris è
Societate Jesu**

Giuglaris, Luigi

Francofvrti, 1684

Mens Auctoris In Hoc Opusculo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38349

MENS AUCTORIS IN HOC OPUSCULO.

AUDAX consilium hominis Deo Elogium scribere molientis. Non laudatur Divinitas per injuriam, quam illi utique palmarem infligit, quisquis de ea credat dignum aliquid promi posse. Encomium illi omne de conscientia Magnitudinis suæ; cætera, si quæ accipit, ejus magis tolerantiam, quam excellentiam produunt. Loqui citra piaculum de tanta Majestate vix possumus, cum & habeat notam impietatis vituperatio, nec vacat temeritatis suspicione laudatio. Christo verò quid opus Elogiis, cui stat pro Elogio Mundus ipse, tot levatus oneribus, tot auctus commodis, tot expiatus impensis? Elogia Christi sunt quæcunque honestè cogitamus, aut facimus humanum genus, laus nostra omnis redundat in eum, à quo lumen habemus, unde possumus recta perspicere, & robur, unde audeamus ardua superare. Ex quo ejus Encomiastes ad fluentia Jordanis factus est Pater, piacularare cœpit esse mortalibus idem sibi munus assumere. Ipsa Petri de Divinitate confessio non admissa, nisi quia veniebat à Patre; excepit injurias tacitus, præconia rejecit iratus, nec unquam durius increpiti spiritus desertores, quam cum de illo potiora jactarent; Ad eò peculiare sibi esse voluit, non aliunde, quam è cælo laudati. Assentationis organa dedignata Veritas est; timuit, ne periret aliquid de laudibus suis, si per ea ipsa ora transirent, per quæ tam multa mendacia laberentur.

Mihi nihilominus debitum verius est, quam consilium ista temeritas. Loqui sine culpa non possum, at nec possum sine culpa tacere. Non est innocens silentium debentis Deo facundiam, si quam habet. Par est, ut auctori suo pendant universa vectigal, nec id effugium relinquendum ingratis, ut excusare se possint, se Deo dignum aliquid non habere. Æternus Agricola

teræ nostræ, non nisi pro semine, quod commiserit exigit Messem; nec ab Anserē Luscinia Modulos, nec ab Ulula Acredulæ concentus expectat; Solitus nos ex tenuitate nostra non ex sua dignitate metui, magis quid possimus, quam quid debeamus attendit. Adde, quod usque ad laudem nostrarum tolerantiam patiens Deus est, cui displicere vix possunt, sola placendi voluntate peccantes.

Nec quia Christi gloria per Elogia nostra non crescit, ideo, aut ingrata illi sunt, aut inutilia nobis. Nescit Christus usque ad damna nostra suas laudes odisse; utur gloriam non quærat suam, eam per dispendia nostra non despicit; amat etiam quod sibi honorificum est, quoties id sit utile laudatori. Ad quid in eo thesauros omnes sapientiæ conderet Pater, si capitale esse debuisset ingenii suæ inde mendicitati remedium poscere? Cur prohiberentur ex hac eruere fodina pretiosissimos sensus qui meliores habere aliunde non possent? Mihi sanè durior nulla lex sit, quam quæ jubeat de eo uno tacere, de quo uno loqui prima mihi ambitio est. Non alium nactus parentem Gratia, non alium sortitus ducem Militiæ, in ejus Societate ab anno quarto decimo stipendia mereo; suppellex mea omnis, donum ejus est, & adhuc de alio, aut cogitare possim, aut scribere? Male vigil ut sim, nondum ita cœcutio, ut non intelligam, quam mihi non inutilis sit de Christo tractatio. Fasciculus Myrtæ, nullis amittit in manibus odorem suum; usu ipso suavitas ejus intenditur; quod contractatur frequentius, eò suavius halat. Ut facile afficimur ad ea ipsa, quæ scribimus, spero utique futurum, ut per exercitationem ingenii, accendatur voluntas, & ut æterna utriusque potentiæ commercia sunt, amor excitetur in corde, qui per recordationem assiduam præparatur in mente.

Quamquam, ut hanc mihi proponerem laborum metam, non tam electio, quam genius fuit. Ut alienum Natura me fecit ab iis, qui aut per calumniam insidiantur Virtuti, aut per assentationem vitiis lenocinantur, cum selegi præ omnibus, in quo esset utriusque vitij nulla capacitas, cum nec tanta sanctitas, convitio, nec tanta Veritas assentationi locum relinquat.

Nec negarim me in eo etiam egisse rem meam, quod perituro operi argumenti æternitate consului. Non hæc mihi de me opinio est, ut hæc diu victura confidam; quidquid tamen carpsit labor, supererit semper aliquid, quod vel ab invito laudetur, im-

pro-

probari poterit manus artificis, materies non poterit non probari. Qui scierit difficultatem operis multa in ejus gratiam condonabit Auctori. De Christo quidquid dixeris, infra debitum & meritum est. Sepeliuntur lumina, quæ feruntur ad Solem, & quæ de aliis dicta nitescerent, de Deo dicta vilescunt.

Hoc unum prodest in hoc scribendi genere, quod in alio plurimum obfuisse, rerum dicendarum notitia. Obscura sunt ingenii lumina, ubi caligo aliqua rerum est; Quæ narratione indigent, amittunt, dum explicantur, acumen. Phrygionum more telam supponimus, cui superinducamus ornatum. Cæretum primitiæ istæ sunt, quas suo sibi jure vendicatis, à quo sterile ingenium habuit; ut ad laudem usque fecunditatis proficet. Cave,

Lector, ne à primitiis maturitatem omnem exquiras. Acet-
bitatem, quam habent, titulus novitatis

excuset.

MONI-